



N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τόνυ.— Βσεβολὸδ Κρεστόβοσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέρ : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παῦ.— Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ, ἰταλικὸν διήγημα. (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ



Ἐκλαυσά, διότι ἐπρόκειτο περὶ σοῦ (Κεφ. ΙΑ').

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ κόμης ὑπερήφανος ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν ἐκπληξιν, ἣν παρεσκευάζε τῷ βασιλεῖ, τὸ ζῶον, ὅπερ φυλάττω εἰς τινὰ τάφρον τοῦ πύργου, ἔχει τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ὑπερασπισθῇ.

— Θὰ ἦναι ἴσως ἀγριόχοιρος! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος. Ἄν οὕτως ἔχη, σπεύσε, ἀγαπητὲ πυργοδεσπότη, νὰ δώσης τὸ σύνθημα.

— Εἶναι δὲ νῆστις πρὸ δύο ἡμερῶν, Μεγαλειότατε.

— Ζήτω ὁ Θεός! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος μετὰ χαρᾶς, ἰδοὺ θήραμα ἀξιὸν ἡμῶν. Αἱ κυρίαὶ θὰ διασκεδάσωσι μὲ τὸ περιεργον θέαμα ἀγριοχοίρου θηρευομένου, χωρὶς νὰ κουρασθῶσιν ἢ νὰ διακινδυνεύσωσι.

— Τὰ τυφέκια! τὰ τυφέκια! ἀνέκραξαν πανταχόθεν.

Ἐνῶ παρεσκευάζοντο καὶ ἐπλήρουν τὰ ὄπλα, ὁ κόμης ἔδωκεν εἰς τὰς κυρίας δέσμην μικρῶν τόξων, ἵνα δι' αὐτῶν παροξύνωσι καὶ ἐξαγριώσιν τὸ θηρίον. Ἀμέσως δ' αὐταί, ἀνυπομονοῦσαι, διήλθον τὴν αὐλὴν καὶ μετέβησαν εἰς τοὺς ἐξώστους τοὺς ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν.

Ἡ Κλοτίλδη, ἔντρομος ἐκ τοῦ θορύβου, ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀντροῦ, ἵνα καταφύγῃ ἀλλαχοῦ· ἀλλ' ἡ αὐλὴ ἦν πλήρης ἀνθρώπων.

Οὗτοι ἦσαν κυναγωγοὶ ἢ θεράποντες φέροντες δάδας. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἑξοδοὶ, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, ἦσαν καὶ αὐταὶ πλήρεις κόσμου.

Ἡγνῶναι ἔτι τί ν' ἀποφασίσῃ, ὅτε εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, εἰς ἀπόστασιν μόλις ἑκοσι βημάτων ἀπ' αὐτῆς, πολλοὺς θεράποντας μὲ δάδας καὶ ὑπηρέτας παρατασσομένους καὶ φέροντας ρόπαλα, ἄλλους δὲ ὀδηγοῦντας κύνας.

Αἱ προπαρασκευαί αὐταὶ ἐγένοντο ὅπως ἡ θήρα συγκεντρωθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ αὐλῇ, οὕτω δὲ δυνηθῶσιν οἱ θεαταὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων ν' ἀπολαύσωσι τοῦ θεάματος.

Ἄλλ' ἡ Κλοτίλδη, ἣτις ἠγνῶναι πάντα ταῦτα, ἐνόμιζεν ὅτι διετέλει ὡς ἐν ὄνειρῳ καὶ ἀνησύχει λίαν.

Ἀπὸ τοῦ μέρους ὅθεν ἴστατο εἶδε τὸν κόμητα δὲ Μονσενὺ πλησιάζοντα εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐκράτει τυφέκιον, καὶ λέγοντα αὐτῷ:

— Μεγαλειότατε, τὰ πάντα εἰν' ἔτοιμα· ἀναμένομεν τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ βασιλεὺς ἀπήντησεν ἀμέσως:

— Ἐμπρός!

Ἀληθῶς Φραγκίσκος ὁ Α' ἦν ἀνυπόμο-

νος ν' ἀρχίσῃ ἡ θήρα. Ὁ Μονσενὺ ἐσάλπισε διὰ τοῦ κέρατος, μεθ' ὃ ἐπανήλθε παρὰ τὸν βασιλέα.

Ἄμα τῷ ἤχῳ, ἡ αὐλὴ, ἣτις ἦν πλήρης κυριῶν καὶ ἀκολούθων, κυναγωγῶν καὶ θηραπόντων, ἔμεινεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ἔρημος. Τί θὰ συνέβαινε λοιπόν; Ἡ Κλοτίλδη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Τὰ πάντα περὶ αὐτὴν ἦσαν μυστηριώδη.

Ταχέως ὅμως ἠγνόησε τί συνέβαινε.

Μυκηθμὸς ὑπόκωφος καὶ παρατεταμένος ἠκούσθη καὶ γιγαντώδης ἀγγυόχοιρος ὤρμησεν ἐν τῇ αὐλῇ.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ φοβεροῦ ζῴου, ἐκάντιον τοῦ ὁποίου οὐδὲν ὑπερήσπιζεν αὐτήν, ἡ Κλοτίλδη ὀπισθοδρόμησε μέχρι τοῦ βάθους τοῦ ἀντροῦ.

Οἱ κυνηγοὶ καὶ αἱ κυρίαὶ τῆς μικρᾶς συνοδίας, τὸναντίον, ὑπεδέξαντο τὴν εἴσοδον τοῦ θηρίου διὰ χειροκροτημάτων· διότι, ὡς ὁ Μονσενὺ εἶχε προαναγγείλει, ἦν φρικῶδες καὶ ἀγριον.

Τὸν θόρυβον τοῦτον ἀκούον τὸ ζῶον ἔστη ἀποτόμως πρὸ τῶν παραθύρων μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου ἀγνοῶν ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Ἐπαφελούμεναι τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἀγριοχοίρου τούτου αἱ κυρίαὶ ἔρριψαν αὐτῷ τινὰ τῶν τόξων, ἐν τῶν ὁποίων προσέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸν ὄμον εἰσχωρήσαν εἰς τὰς σάρκας αὐτοῦ. Ἐρεθισθὲν ἐκ τούτου τὸ θηρίον ἀπεσύρθη βραδέως πρὸς τὰ ὀπίσω, στρέφον πρὸς τὸν ἐχθρὸν τὸ ἀπειλητικὸν αὐτοῦ μέτωπον καὶ τύπτον τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ὀξυαίχμων ὀνύχων του.

Αἱ κυρίαὶ τότε ἔρριψαν κατ' αὐτοῦ πληθὺν τόξων, τοσοῦτον ἐπιτυχῶς, ὥστε πολλοὺ ἐπλήγησαν τὸ ζῶον.

Τότε, μανιώδης ἐκ τοῦ πόνου καὶ τῆς ὀργῆς ὁ ἀγριόχοιρος, ὁρμᾷ πρὸς τὰ πρόσω καὶ ὀρθούμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου ἤρξατο δάκνων τὸ διάζωμα τοῦ ἐξώστου. Αἱ κυρίαὶ ἐξέβαλον κραυγὰς τρόμου. Πάραυτα ἐκ τῶν παραθύρων τῶν κατεχομένων ὑπὸ τῶν κυριῶν καὶ τοῦ βασιλέως ἰδίᾳ, τὰ τυφέκια προσετέθησαν, ἕκαστος δ' ἀνέμενεν ὅπως πυροβολήσῃ πρῶτος ὁ βασιλεὺς ἵνα καὶ οὗτοι πυροβολήσωσιν.

Ὁ βασιλεὺς ἐμειδίασε καὶ ἐπυροβόλησε.

Τὸ θηρίον βληθὲν ὑπὸ τῆς σφαίρας, ἣτις ἐν τούτοις δὲν εἰσεχώρησεν εἰς τὰς σάρκας αὐτοῦ, διήλθε μανιώδης τὸ μεταξὺ αὐτοῦ τῶν κυναγωγῶν καὶ τῶν κυνῶν διάστημα· ἔστη ὅμως ἔντρομον ἐκ τῶν πυρῶν καὶ εὐρέθη οὕτως ἐνώπιον τοῦ ἀντροῦ.

Πνευστιὸν καὶ ἐξηγριωμένον ὁρμᾷ κατὰ τῶν δύο πορτακαλλεῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων θέλει νὰ διέλθῃ Ἡ Κλοτίλδη, περίτρομος, ἤσθάνετο ἤδη τὴν δυσώδη καὶ θερμὴν πνοὴν τοῦ θηρίου καίουσαν αὐτήν.

Οἱ θεαταὶ ἐνόμιζον ὅτι τὸ ζῶον ἤττηθὲν ἐξῆτι καταφύγιον ἀπὸ τοῦ κινδύνου· ἐκάγχαζον δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἐκραύγαζον περιχαρεῖς.

Ἄλλ' ἀφνης ἡ σκηνὴ ἤλλαξεν ὀψιν. Κίνησις μεγάλη ἐγένετο μεταξὺ τῶν κυναγωγῶν. Ὁ Διδιὲ παρεβίασε τὴν γραμμὴν αὐτῶν καὶ ἀποτεινόμενος τοῖς τελευ-

ταίοις, οὔτινες ἐζήτουν νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν, ἀνέκραξεν:

— Εἶσθε τρελοὶ! δὲν ἐννοεῖτε ὅτι ἀνθρώπινον πλάσμα κρύπτεται εἰς τὸ ἀντρον; Οἱ κυναγωγοὶ ἐδίστασαν.

— Ἀποσυρθεῖτε, κύριε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐπιτακτικῶς.

Ὁ Διδιὲ προσέκλινε.

— Μεγαλειότατε, ὀπισθεν τῶν πορτακαλλεῶν τρέμει νεαρὰ κόρη, ἣτις θὰ κατασπαρχθῇ ἂν δὲν σπεύσω εἰς βοήθειάν της.

Ἡ τρέμουσα αὐτοῦ φωνή, σχεδὸν ἐσβεσμένη ἐκ τῆς ἀγωνίας, δὲν ἠκούσθη εὐδιακρίτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὅστις, τύπτων διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος, προσέθηκεν αὐστηρῶς:

— Σὺς ἀπαγορεύω, κύριε, νὰ προχωρήσῃτε. Εἶσθε πολὺ τολμηρὸς ἐπεμβαίνων εἰς τὸ βασιλικὸν κυνήγιον!

Ὁ Διδιὲ ὠχρίασεν. Οἱ αὐλικοὶ, ἔκπληκτοι διὰ τὴν τόλμην αὐτοῦ, ἐσίγων αἱ κυρίαὶ ἀπεθαύμαζον τὸν ὄρατον καὶ ἠρωϊκὸν ἐκεῖνον νεανίαν, δὲν ἐτόλμων ὅμως νὰ ἀποδείξωσι τὴν συμπάθειαν αὐτῶν. Ἄλλως τε δὲ πάντες, βλέποντες τὸν δισταγμὸν τοῦ Διδιέ, ἐπίστευον ὅτι θ' ἀπεσύρετο.

Δὲν ἐγένετο ὅμως τοῦτο.

Ὁ Διδιέ, καταβιάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπήντησε καθαρῶς:

— Συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε, ἀλλ' εἶμαι Χριστιανὸς καὶ εὐγενὴς καὶ ἀδυνατῶ νὰ σὺς ὑπακούσω.

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως ἀπεσπάσθη τῶν χειρῶν τῶν θεραπόντων καὶ ἔσπευσε δρομαίως πρὸς τὸν ἀγριόχοιρον, ὅστις αἰσθανθεὶς αὐτὸν ἐρχόμενον ἐστράφη παρθεῦς πρὸς αὐτόν.

Ὁ Φραγκίσκος εἶχεν ἤδη λησμονήσῃ τὴν περιφρονηθεῖσαν βασιλικὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα καὶ ἐναγωνίως ἀνέμενε τὴν ἐκβασιν τοῦ τολμήματος.

Μόλις ὁ Διδιέ ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ σύρῃ τὸ ξίφος του καὶ ὁ ἀγριόχοιρος ὤρμησε κατ' αὐτοῦ.

Ὁ νεανίας δεξιῶς ἀπέφυγε τὴν πρώτην ταύτην προσβολὴν καὶ ὀπισθοδρόμησεν οὕτως, ὥστε τὸ θηρίον παρεσύρθη πρὸς τὸ μέρος τῶν κυνηγῶν καὶ μακρὰν τῆς Κλοτίλδης. Ἐν τούτοις τοιαύτη ἦν ἡ θέσις του, ὥστε ἐκ τῶν παραθύρων δὲν ἠδύνατό τις νὰ πυροβολήσῃ, χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ πληγωθῇ.

Τὸ ζῶον, ἐξαγριωθὲν ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἀποτυχίας τῶν προσβολῶν του, ὤρμησεν πάλιν κατὰ τοῦ Διδιέ, καὶ πλήττων αὐτὸν κάτωθεν τοῦ γόνατος κατέρριψεν αὐτὸν ὑπὸ τοῦ πόδας του.

Ἡ κόμησσα, ἣτις ἐκ τοῦ ἐξώστου τῶν κυριῶν θεάτο τῆς πάλης, ἐξέβαλλε κραυγὴν τρόμου, ὁ δὲ κύριος δὲ Μονσενὺ, λησμονῶν πρὸ τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν ὁ ἀνεψιὸς του, τοὺς κανόνας τῆς θύρας, ἀνέκραξεν:

— Τοὺς κύνας! τοὺς κύνας!

Πάραυτα δέκα ρωμαλεοὶ κύνες ὤρμησαν κατὰ τοῦ ἀγριοχοίρου καὶ περιεκύκλωσαν αὐτὸν μετὰ φοβερῶν ὕλακῶν· ἀλλ' ἀπαν-

τες ήττήθησαν καταπληγωθέντες και όπισθοδρόμησαν.

‘Ο Διδιέ είχε ήμιογερθή.

— Κύριε κόρη δι’ οίκτον, άνέκραξε τῷ Μονσενύ, σώσατε τήν Κλοτίλδην!

— Τήν Κλοτίλδην! επανέλαθεν άνασκιρτήσας ό βασιλεύς. ‘Ωμιλήσατε, κύριε, τί συμβαίνει;

‘Ο Διδιέ προσηλώσας επί του βασιλέως τους ζωηρούς αύτου όφθαλμούς υπέλαβε:

— Δέν με έννοήσατε λοιπόν, Μεγαλειότατε; ‘Η Κλοτίλδη είναι εις τό άντρον και δέν δύναμαι νά τήν υπερασπίσω.

— Εις τό άντρον! επανέλαθεν ό Φραγκίσκος εκπληκτός. ‘Αλλά τότε ούδεις άλλος εκτός έμου θά τήν σώση. ‘Υψηλά τά τυφέκια, κύριοι, και ούδεις άς μή κινηθή!

Παρευθύς άναρριχώμενος από του έξώστου, πρós μέγιστον τρόμον πάντων τών αύλικών, κατήλθεν εις τήν αύλήν, έσπευσε πρós τό άντρον και εύρέθη άπέναντι τής Κλοτίλδης, ήτις ώχρά και τρέμουσα εκ του δέους ήν γονυπετής άναμένουσα τόν θάνατον και δεομένη.

‘Ο βασιλεύς εκυψε πρós αύτήν, τήν περιέβαλλε δια τών βραχιόνων του και σπεύδων ν’ άνεγειρη αύτήν:

— Μή τρέμεις πλέον, φίλη μου, ¹ τή ειπε μετά μειδιάματος, διότι του λοιπού θά έχης ως προστατήν τόν πρώτον εύγενή τής Γαλλίας.

‘Η νεαρά κόρη έφαινετο μή ακούουσα ούδε άναγνωρίζουσα αύτόν.

— Είναι εκείνος, έπιθύρυσεν ίκετευτικώς ως έν όνειρφ’ εκείνος πρέπει νά σωθή!

— Περί τίνος όμιλείς, φίλη μου; ήρώτησεν ό Φραγκίσκος συνωφρυνόμενος.

— Περί εκείνου, όστις διεκινδύνευσε δι’ έμέ τήν ζωήν του και όστις άποθνήσκει! άπήντησεν εκείνη χαμηλοφώνως.

Δια τής τρεμούσης χειρός της έδεικνυε τόν Διδιέ, όστις, έξηπλωμένος όλίγον άπώτερω, εις μάτην προσεπάθει ν’ άνεγερθή.

‘Ο βασιλεύς άνύψωσε τους ώμους.

— ‘Εκείνον! όχι, ώραία μου κόρη, άπήντησε ψυχρώς. Τό καθήκόν μου ως εύγενοϋς είναι ν’ άρσιώμαι δια τήν σωτηρίαν τών γυναικων, δέν θά έχω όμως τήν άφροσύνην νά βοηθήσω ένα άνόητον, όστις έτόλμησε νά καταφρονήση τάς διαταγάς μου.

— Κακώς έπραξε νά μή υπακούση πρós τόν βασιλέα δια νά σώση άγνωστον δυστυχή κόρην, διέκοψεν ή Κλοτίλδη μετά λυγμών, έπρεπε νά μ’ έγκαταλείψη. . . Είναι ένοχος, Μεγαλειότατε, έστé όμως εύσπλαγχνος.

— Είναι ένοχος, ειπε τραχέως ό Φραγκίσκος, διότι ήθέλησε νά με στερήση τής χαράς του νά σάς προστατεύσω έγώ.

Κατ’ εκείνην τήν στιγμήν τό θηρίον, καιτοι τετυφλωμένον εκ του αίματος τών κυνών, δι’ ού έπλημμύρει ή κεφαλή του, άνέσκαπτε τό έδαφος δια τών όδόντων και έστρεφε πανταχόθεν τά άπαστραπτονα αύτου όμματα ζητούν νέον θυμα έφ’ ού νά κορέση τήν λύσσαν του.

‘Η νεαρά κόρη ήρπασε τήν χείρα του βασιλέως και άνέκραξε κλαίουσα:

— Μεγαλειότατε, εύσπλαγχνισθήτε τόν Διδιέ!

‘Αντι πάσης άπαντήσεως ό βασιλεύς έσυρε τό ξίφος του.

‘Ο άγριόχοιρος, όστις πρós στιγμήν έστράφη πρós τόν κατακείμενον άντίπαλόν του, έστη αίφνης. ‘Εφάνη ένθυμηθείς τό άντρον και ώρμησε πρós τό μέρος εκείνο.

Φραγκίσκος ό Α’ έβλεπεν αύτόν έρχόμενον όπως προκάλεση αύτόν έπληττε τό έδαφος δια τής αίχμής του ξίφους του. Είτα, ότε τό ζῳον έπλησίασεν, άνέκραξε λαμβάνων στάσιν άμύνης:

— Μεταξύ μας τώρα.

Τό θηρίον έσταμάτησε και εξέβαλε παρατεταμένον μυκηθμόν. Οι όδόντες του έτριξαν και όπισθοδρόμησεν έν βήμα.

‘Ο βασιλεύς προεχώρησε και βήμα πρós βήμα, βραδύνας, ώδήγησεν αύτό ένώπιον του άντρον.

Πάντων τά βλέμματα ήσαν προσηλωμένα, μετ’ άγωνιώδους προσοχής, επί τής φοβερής εκείνης σκηνής, ή δε Κλοτίλδη γονυπετής έδέετο δια τόν προστατήν αύτης, τό όνομα όμως του Διδιέ άνεμιγνύετο εις τήν δέησιν αύτης.

‘Ο άγριόχοιρος τότε έφώρμησεν: ό βασιλεύς έτεινε δεξιώς τήν χείρα, ή δε λεπίς εισεχώρησεν όλόκληρος εις τό στήθος του ζῳου, χωρίς ό Φραγκίσκος νά κινηθή.

‘Αφήσας τότε τό ξίφος του ήρπασε τόν άγριον αύτου άντίπαλον εκ τής κεφαλής και άνέτρεψεν αύτόν.

Οι αύλικοί έξεδήλωσαν τόν ένθουσιασμόν αύτων δια φρενητιωδών χειροκροτημάτων. ‘Εν τούτοις ό βασιλεύς έσπευσεν εις τό άντρον και εύρών τήν Κλοτίλδην λιπόθυμον ένεπιστεύθη αύτήν εις τήν μέριμναν τών κυριών τής μικράς συνοδίας, αίτινες ήρχοντο σπεύδουσαι, ίνα συγχαρῶσιν αύτῷ.

Συγχρόνως ή κυρία δε Μονσενύ, βοηθουμένη υπό τινων ύπηρετών, άνήγειρε τόν Διδιέ, ούτινος ή πληγή, καιτοι επώδυνος, δέν ήτο επικίνδυνος, και μετέφερον αύτόν εις τό δωμάτιόν της.

‘Ο Μουσερόν και ή Σεβρέτη, χάρις εις τό μικρόν αύτων άνάστημα, ήδυνήθησαν νά εισχωρήσωσιν εύκόλως μέχρι τής αίθούσης, έν ήάι κυρίαί ειχον οδήγησει τήν Κλοτίλδην.

‘Η αύλή ήτο πλήρης αύλικών, οίτινες ένεκαμιάζον τήν άνδριάν του βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, ειπεν ό Βονιβέ, ιδού άνδραγαθήμα άντάξιον του Ρολάνδου! Ουδέποτε θά συμβουλεύσω τόν άδελφόν σας, τόν αυτοκράτορα Κάρολον Ε’, ν’ άγωνισθή μεθ’ ύμών έν κεκλεισμένῳ στρατοπέδῳ.

Φραγκίσκος ό Α’ έμειδιάσεν.

— ‘Ας αφήσωμεν αύτά, Βονιβέ. Τουτο μόνον ειξέρω ότι διψῷ υπερβολικά.

— ‘Αν ό άγριόχοιρος έξεκοιλιόσθη, Μεγαλειότατε, υπέλαθεν ό ναύαρχος, αί φιάλαι όμως δέν εκενώθησαν έτι.

Και έστράφη πρós τους συντρόφους αύτου.

— Κύριοι, άς πίωμεν έν ποτήριον εις τιμήν τής θήρας!

Και πάντες, προηγουμένου Φραγκίσκου του Α’, επανήλθον θορυβωδώς εις τήν αίθουσαν του συμποσίου.

[‘Επεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Α’

Μακράν τής Πατρίδος

‘Η Ειρήνη επί τινας ήδη μήνας διέμενεν εις άπόκεντρόν τι χωρίον, παρὰ τάς άκτάς τής λίμνης τής Γενεύης. Εις ούδεμίαν προέβη γνωριμίαν και διήγε βίον τοσούτῳ ήρεμον, πλήρη άπομονώσεως και εκουσίας άποξενώσεως, ώστε τή έδόθη μάλιστα παρὰ δύο ρωσικων οικογενειων, ού μακράν αύτης διαμενουσων, ή επωνυμία τής ιδιοτρόπου. ‘Ο πρós τήν ειρήνην και τήν γαλήνην πόθος αύτης, μετὰ τής επιθυμίας τής ήσυχίας, ήτο δι’ αύτήν τοσούτῳ μεγάλος κατὰ τάς πρώτας τής άφιξεως αύτης ήμέρας, ώστε έφοβείτο άπλώς πάσαν νέαν γνωριμίαν και νέας συναντήσεις, δυναμένας νά τή άναμιμνήσκωσι περι τών ανθρώπων και τής ζωής, ήν ειχεν έγκαταλείψει πέραν τών συνόρων τής πατρίδος της. Τουτου ένεκα εξέλεξεν αύτη τό μακράν του θορύβου και τής τύρβης τής πόλεως άστυλον τουτο. ‘Ανέμενε τόν Βελτίστσεφ, όστις ειχεν υποσχεθί αύτῇ ότι θά ήρχετο ταχέως και διετήρη μετ’ αύτου τακτικωτάτην άλληλογραφίαν, δι’ ής εξέφραζεν αύτῷ άπασαν τήν βάσανον τής ψυχής της, ήτις ούδαμου ήδύνατο νά ήσυχάση μετὰ τόν θάνατον του συζύγου. Πρὸ πολλου ήδη ήσθάνετο ότι ό θάνατος ούτος ώσει πράγματι διέγραψεν άπαισίαν τινά γραμμήν μεταξύ αύτης και του Πλάτωνος Βελτίστσεφ. Μεγάλην έτι ήσθάνετο άγάπην πρós τόν άνθρωπον τουτον, άλλ’ ούχι και ως πρότερον ήδη πρós τό αίσθημα αύτης προσεκολλήθη αιωνία ταραχή, αιωνία συναίσθησις του τελεσθέντος κακουργήματος και ως εκ τουτου, αιωνία τύψις τής συνειδήσεως. Δέν άπεστρέφετο τόν Βελτίστσεφ, άλλὰ και δέν ήδύνατο νά πράξη τουτο, διότι συνησθάνετο έαυτήν εξ ύσου πρós εκείνον υπαίτιον και πλειότερον μάλιστα: «διότι ήδυνάμην και ώφειλον νά τόν άποτρέψω από τής σκέψεως ταύτης, διελογίζετο ή Ειρήνη, και δέν τό έπραξα’ έσιώπησα και συνήνεσα». Κατόπιν του θανάτου του συζύγου της, ήσθάνετο αύτη ότι δέν δύναται ήδη νά προσβλέψη έναργώς, ήσυχως και ευθέως εις τους όφθαλμούς τόν Πλάτωνα, άποτρόπαιον αίσθημα

αίσχυνος και έντροπής ήνάγκαζεν αείποτε αὐτὴν συναντῶσαν ἐκεῖνον, νὰ ταπεινώνη ἢ ἀποστρέψη τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπεθύμει ἐνίοτε ν' ἀποσυρθῆ ἐκ τοῦ κόσμου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ λησμονήσῃ καὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ ἐκαυτὴν καὶ τὸ παρελθόν. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἐδοκίμαζε δίψαν πλήρους ἀπομονώσεως, πόθον πρὸς έντελῆ ἀποξένωσιν καὶ ἔχαίρει διὰ τὴν ἐρημίαν της. Ἄλλ' ἐπήρχοντο ἐνίοτε καὶ ἄλλαι στιγμαὶ ἢ αἰωνία πίσεις τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος, τοσοῦτον ἐνίοτε κατέθλιβεν αὐτὴν, ὥστε, ἀποκάμνουσα ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῆς, ἠσθάνετο ζωηρῶς τὴν ἀδυναμίαν, τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ ἀπορφάνωσίν της, καὶ τότε δὴ ἀνεγεννᾶτο εἰς αὐτὴν ὁ πόθος νὰ ἴδῃ τὸν συνένοχόν της καὶ πεισθῆ ὀφθαλμοφανῶς, ὅτι καὶ αὐτὸς πάσχει ἐπίσης καὶ ἐπὶ τέλους, ὅτι θὰ ἤκουε παρ' αὐτοῦ παρήγορόν τινα λέξιν, δυναμένην ν' ἀνακουφίσῃ, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, τὴν ψυχὴν της. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἐπεχειρεῖ γράφουσα πρὸς τὸν Βελτίστσεφ, προσκαλοῦσα αὐτὸν καὶ ἰκετεύουσα νὰ τείνῃ αὐτῇ χεῖρα ἠθικῆς βοήθειας. Εἰς τὰς ἐκ Ρωσσίας ἀποκρίσεις του οὗτος ἀπεκοίμιζεν αὐτὴν δι' ὑποσχέσεων περὶ τῆς ταχείας ἀφίξεώς του, ἧτις ἐκάστοτε, πρὸς μεγάλην δὴθεν λύπην του, ἀνεβάλλετο ἕνεκα νέων καὶ ἀπροόπτων ἐμποδίων καὶ δυσκολιών. Ἐν τούτοις, προτόντος τοῦ χρόνου, αἱ ἀπαντήσεις αὐτοῦ καθίστασαν λακωνικώτεραι καὶ ἐπὶ τέλους, διεκόπησαν ὀλοτελῶς.

Ἡ ἀπομόνωσις καὶ ἡ διαρκὴς ἀποχώρησις ἐκ τοῦ κόσμου, ἄς τοσοῦτον ἐπεπόθει ἡ ψυχὴ τῆς Εἰρήνης κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εἰς Ἑλβετίαν ἀφίξεώς της, ἤδη οὐδόλως εὐηρέστουν αὐτὴν. Ὁ βίος οὗτος ἤρξατο ἤδη καταθλιβὼν μάλιστα τὴν Εἰρήνην. Ἐβασάνιζεν αὐτὴν ἡ σιωπὴ τοῦ Βελτίστσεφ καὶ καθ' ἐκάστην ἀνεγεννᾶτο ἡ ἀπορία της, ἡ ἐπιθυμία της νὰ γνωρίσῃ καὶ βεβαιωθῆ — τί ἔπαθε; ποῦ εἶνε; διατί δὲν ἔρχεται καὶ δὲν γράφει; τί σημαίνει τοῦτο καὶ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν ταύτην;

Ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἀόριστον ταύτην κατάστασιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ρωσίαν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη μάλιστα ἔδωκεν αὐτῇ ζωὴν τινα καὶ θάρρος.

B'

Τὸ γαμήλιον δῶρον.

Ἐν τούτοις πολλὰ ἤδη ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του ἐτελεσθησαν . . .

Ὁ Κόροβοφ ἐξωρίσθη εἰς Σιβηρίαν, καὶ ἡ Λιουδμήλα, μὴ θελήσασα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀπηλλάγη καθ' ὀλοκληρίαν τῶν δεσμῶν τοῦ νομίμου αὐτῆς γάμου.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Βελτίστσεφ ἐπιρροὴ αὐτῆς, καὶ πρότερον σημαντικὴ οὖσα, ἠὺξήθη πλειότερον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Εἰρήνης ἤδη εἰς τὴν ἐπιρροὴν ταύτην οὐδὲν πλέον ὑφίστατο ἀντιστάθμισμα, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Πλάτων, ἐξερεθιζόμενος ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, ἢ προσβεβλημένος ἐκ τῆς ἀθρόας καὶ δεσποτικῆς ἀπαιτήσεως τῆς

Λιουδμήλας, μετέβαινε παρὰ τῇ Εἰρήνῃ Βορίσοβνα ἵνα ἐκχύσῃ ἀπασαν τὴν χολὴν καὶ πικρίαν, ἄς διήγειρεν ἐν τῇ ψυχῇ του ἡ γυνὴ αὕτη. Δυναμίει τῶν περιστάσεων ἡ Λιουδμήλα κατόρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ κάμῃ αὐτὸν νὰ πεισθῆ, ὅτι οὐδὲν ἐναντίον αὐτῆς δύναται νὰ διαπράξῃ, ὅτι ἐν πραγμᾶ μόνον ἀπομένει: νὰ ὑποταχθῆ εἰλικρινῶς εἰς τὴν εἰμαρμένην, νὰ ἐκπληρώσῃ ἀπάσας τὰς ἀπαιτήσεις της καὶ νὰ παρηγορηθῆ ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι ἐνδεχόμενον καὶ τρώντι νὰ ἀποβῶσι πάντα ταῦτα πρὸς τὸ καλόν του, ὅτι ἡ Λιουδμήλα ὑπανδρευμένη αὐτόν, θὰ δυνηθῆ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις της, δὲν θὰ καταστρέψῃ τὴν θέσιν του καὶ θὰ τῷ παράσῃ πλήρη ἡσυχίαν, ἴσως δέ, καὶ δόσιν τινα εὐτυχίας. Καίτοι ὀλίγας ἔτρεφεν ἐλπίδας πρὸς τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν, κατόπιν τοιαύτης ἀρχῆς, ἀφοῦ αὕτη διὰ δόλου καὶ βίας ἐδέσποσεν αὐτοῦ καὶ συνέδεσε μεθ' ἑαυτῆς ἀπασαν τὴν τύχην του, καὶ ἐν γένει δέ, καίτοι δυσκόλως παρεδέχετο τὸ ἀδύνατον τῆς πάλης καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ὑποταγῆς, ἀλλ' ὅμως εἰς τοῦτο ἔφερεν αὐτὸν ἀφ' ἐνός ἡ ὀρθὴ σκέψις τῆς ἀναποφύεκτου τοιαύτης ἐκβάσεως, καὶ ἀφ' ἑτέρου—συνέτεινε πρὸς τὴν παραδοχὴν τούτου τὸ ἐξαιρητικὸν ἐκεῖνο καὶ ἀπαίσιον αἰσθημα τῆς σχεδὸν μονομανοῦς κλίσεως. Τὴν ὀποῖαν, μ' ὅλα ταῦτα, δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ ἐν ἑαυτῷ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν γοητείαν τῆς γυναικὸς ταύτης—καὶ ἡ Λιουδμήλα βαθμηδὸν καθυπέταξεν αὐτὸν κυρίως δι' αὐτῆς ταύτης τῆς ἰσχύος της.

Ἡδὴ καὶ αὐτὸς οὗτος δὲν ἤθελε νὰ βραδύνη καὶ ἀναβάλλῃ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου. «Τὸ ἴδιον εἶνε! διελογίζεται» πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ ληφθῆ μία ἀπόφασις! Καὶ ὅσον τὸ ταχύτερον, τόσῳ τὸ καλλίτερον! . . . Νὰ ἡσυχάσῃ κανεὶς τοῦλάχιστον!»

Εἶχε πράγματι πολὺ κοπιᾶσει καὶ ἀπαυδήσει ἠθικῶς ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἀνησυχιῶν καὶ ἀγώνων.

Ὁκτῶ περίπου ἑβδομάδας μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Κόροβοφ, ὁ Βελτίστσεφ μετὰ τῆς Λιουδμήλας λίαν ταπεινῶς καὶ ἡσυχῶς ἐστέφθησαν εἰς παρεκκλησίον τι καὶ αὐθημερόν τῇ προσέφερον οὗτος, ἀρχῆθεν προητοιμασθέν, δωρητήριον ἀπάσης τῆς περιουσίας του.

— Δὲν θέλω νὰ σοὶ εἶμαι ὀφειλέτης, εἶπεν αὕτη εὐχαριστοῦσα αὐτὸν διὰ τὸ δῶρον τοῦτο— ὅπερ, ἄλλως τε, δὲν ἦτο ἢ ἐκπλήρωσις ἐνός ἐκ τῶν κυριωτέρων ὄρων, οὐς ἔθεσεν αὐτῷ μεταξὺ τοῦ κατέργου καὶ τοῦ γάμου. Δὲν θέλω νὰ σέ βασανίζω περισσότερο, ἐξηκολούθησεν αὕτη, καὶ διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω, ὅτι τώρα, πραγματικῶς ἐγενόμην σύζυγός σου καὶ ὁ καλλίτερος φίλος σου, ἰδοὺ τὰ ἔγγραφα σου! Λάβετα καὶ ἐκμηδένισέ τα! Διὰ νὰ μὴ μείνῃ οὐδὲν ἔχνος καὶ διὰ νὰ μὴν ὑφίσταται εἰς τὸ ἐξῆς μεταξύ ἡμῶν οὐδ' ἡ ἐλάχιστη πικρία τῶν ἀναμνήσεών μας.

Ἀμέσως τὰ ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα ἐρρίφθησαν ἐν τῇ θερμάστρᾳ, ὁ δὲ Πλάτων Βελτίστσεφ, τὸ πρῶτον ἤδη μετὰ

τοσοῦτῳ μακρὸν χρόνον ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

Καὶ πράγματι, τοῦτο ἦτο τὸ κράτιστον τῶν γαμηλίων δῶρων, ὅπερ ἠδύνατο νὰ τῷ προσφέρῃ ἡ Λιουδμήλα.

Γ'

Ἄντι τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος.

Χρᾶν καὶ τρυφὴν, κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, δὲν ἔσχε τὸ ζεῦγος τοῦτο ἔδοκίμασεν αὐτὰς πρωίμως. Ἄλλ' ἄντι τούτων, ἀπήλκυσε τῆς ἡσυχίας. Ὁ Βελτίστσεφ, κατὰ τοῦτο ἤδη εὐτυχῆς, καθόσον ἠδύνατο ἤδη νὰ κοιμηθῆ τοῦλάχιστον ἡσυχῶς καὶ ἄνευ τῆς καταβασανίζουσης αὐτὸν σκέψεως, ἧτις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ αἰσθάνηται ἄνωθεν αὐτοῦ τὸ ξίφος τοῦ Δαμοκλέους.

Ἡ Λιουδμήλα κατόρθωσε πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει, ἐκέκτητο ἤδη περιφανὲς ὄνομα, ἐξέχουσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, κολοσσαίαν, πρὸς δε ἰδίαν περιουσίαν καὶ εἰς ἐπίμετρον, τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὅστις, κατὰ τὸ παρόν, ὤφειλε νὰ ἦνε ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς της, εὐρισκόμενον εἰς τοὺς πόδας της καὶ εὐτυχῆ, διότι τῷ ἐδῶρει τὰς σπανίας στιγμὰς, τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας της. Ἀναφορικῶς πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο, ὑπανδρευθεῖσα τὸν Βελτίστσεφ ἡ Λιουδμήλα κατέστη φειδωλοτέρα ἢ πρότερον. Καὶ ἦτο τοῦτο ἐπιδειξίως ὑπολογισθεῖσα γλισχρότης, διότι γνωρίζουσα αὕτη τὸν ἀψίκορον χαρακτήρα τοῦ συζύγου της καὶ τὸ ἐξαιρητικὸν πάθος, ὅπερ αὐτῇ ἡ ἴδια τῷ ἐνέπνευσε, πολὺ καλῶς εἶχεν ἐννοήσῃ, ὅτι, διὰ νὰ διατηρήσῃ αὐτὸν πλησίον της καὶ διὰ νὰ ἦνε πάντοτε ἐπιθυμητῆ, δέον νὰ ἦνε φειδωλὴ εἰς τὰς σπανίας θωπείας της, καὶ δὲν ὑπελόγησε κακῶς.

«Ἐνόσῳ εἶμαι νέα καὶ ὠραία, εἶνε ἰδικός μου! διελογίζεται ἡ Λιουδμήλα, ὅταν ὅμως προσεγγίσῃ τὸ γῆρας, ὅταν παρέλθῃ ἡ δροσερότης καὶ ἡ ὠραιότης, τὰ πάθη κατευνάζονται καὶ ἀντικαθίστανται ὑπὸ παντοτεινῆς ἔξεως».

Κατὰ τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν τῆς ὑπανδρείας των, ἀπεσύρθησαν εἰς τὴν πατρικὴν ἔπαυλιν τοῦ Βελτίστσεφ, ἔνθα οὗτος ἐσκέπτετο νὰ διανύσῃ βίον πλήρη εἰρηνικῆς ἡρεμίας καὶ γαλήνης. Καὶ πράγματι, ἐν τῇ ἀπομονώσει ταύτῃ, οὕτως εἰπεῖν, ἀνεπαύθη ἐξ ὄλων τῶν μόχθων του, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ διάστημα εἶχε διακόψει έντελῶς τὴν μετὰ τῆς Εἰρήνης ἀλληλογραφίαν του.

Τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἐπίτηδες ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἵνα ἀποφύγῃ τὰς φήμες τῶν πρώτων ἡμερῶν ἐκείνας, ἄς ἀφεύκτως, θὰ διήγειρεν εἰς τὸν κύκλον τοῦ Βελτίστσεφ ὁ ἀπροσδόκητος γάμος του. Κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅτε ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς ἐσκέπτετο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Πετρούπολιν μετὰ τῆς Λιουδμήλας, αἱ φήμεαι αὐται, κατὰ τὴν γνώμην του, ὤφειλον νὰ καταπαύσωσιν, οὕτως, ὥστε νὰ εἰσάξῃ ἡσυχῶς καὶ ἐλευθέρως τὴν νεαρὸν σύζυγόν του εἰς τὸν κύκλον του, ἔνθα

αύτη, βεβαίως θά ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ καθέζη τὴν προσήκουσαν αὐτῇ θέσιν.

* *

Ἄλλ' ἡ ψυχικὴ γαλήνη τοῦ Βελτίσσεφ πολὺ ὀλίγον διήρκεσεν.

Οὐ μακρὰν τῆς ἐπαύλεως αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἑτέρα ἔπαυλις, ἐν ἣ κατώκει ὁ νομαρχιακὸς πρόεδρος τῶν εὐγενῶν, ἀνὴρ, καὶ τοι οὐδένα φέρων οἰκογενειακὸν τίτλον, κατῆγετο ὁμως ἐξ ἀρχαίας, γνωστῆς εὐγενούς οἰκογενείας, φέρων εἰς ἐπίμετρον καὶ τὴν κλησὶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θαλαμηπόλου καὶ διαμείνας καθ' ὅλον τὸν βίον του ὅτε μὲν εἰς τὴν Αὐλὴν, ὅτε δὲ ἐν Εὐρώπῃ. Ὁ κ. Βιάζμηνοφ, ἦτο καθ' ὅλην τὴν σημασίαν αὐθέντης (Barin) ἐξ ἐκείνων οὓς ἀπεικόνισεν ὁ Ζουργένεφ, τζέντλμαν, κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, κομψὸς τοὺς τρόπους καὶ εἰς ἄκρον ἐγωϊστῆς. Ἡ μεταρρύθμισις τῶν χωρικῶν καὶ ἡ συνεπιεία ταύτης — πλειότερον δὲ ἡ συνεπιεία τοῦ βίου, ὃν διῆγε — κατὰ τι διαταραχθεῖσα κατάστασις του, ἔφερον αὐτὸν ἀκουσίως εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ χωρίου, ὑπὸ τὴν εὐλογον πρόφασιν «νὰ ἀσχοληθῇ τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν γεωργίαν». Ἄλλ' ἐπειδὴ αἱ ἐργασίαι του χάρις εἰς τὴν ἰκανότητα καὶ ἐπιδεξιότητα τοῦ γραμματέως του, ἀπέβησαν ἡμιστὰ ἰκανοποιητικαί, ἡ δὲ ὡς ἐκ τῆς μοναξιάς ἀνία κατέβαλλεν αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον, ὡς ἐκ τούτου ἤρξατο οὗτος νὰ ἐπισκέπτηται ἀρκούντως συχνά, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ γείτονος, τὸν Πλάτων Βελτίσσεφ, ὃν εὕρισκεν «ἄνθρωπον καθὼς πρέπει, καὶ εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεῖς, σχεδὸν τοῦ κύκλου μας». Κατ' οὐσίαν ὁμως, οὐχὶ ἡ εὐγένεια τοῦ Βελτίσσεφ εἴλκευεν αὐτὸν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἡ ὠραιότης καὶ ἡ χάρις τῆς Λιουδηλάς, ἣν ὁ προδεθῆκώς καὶ ἀχθόμενος ζούτος ἀγαμος ἠγάπησεν ὀλίγον.

Ὁ αὐτοκρατορικός θαλαμηπόλος ἐκ νεότητός του ἐτι ἐφημιζετο ὡς κατακτητῆς τῶν γυναικείων καρδιῶν, καὶ τὴν φήμην ταύτην λίαν ζωηρῶς ἠσθάνθη ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς τοσοῦτ' ἄλλο, καθόσον δὲν ἦτο ξένη πρὸς αὐτὸν ἡ παρελθοῦσα διαγωγή τοῦ κομψοῦ θαλαμηπόλου.

Ἡ Λιουδηλά, ἥτις μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς, ὀλίγον ἤρχισε νὰ διδῇ προσοχὴν εἰς τὰς ἐπιθυμίας καὶ ἰδιοτροπίας τοῦ συζύγου της, ἐφέρετο λίαν εὐνους πρὸς τὰς ἀναζητήσεις τοῦ ζῆνεο αὐτῆς λατρευτοῦ. Δι' αὐτὴν, τοῦτο ἦτο, τὰ πρωτόλεια, οὕτως εἰπεῖν, τὸ πρῶτον δοκίμιον τῶν δυνάμεων καὶ γνώσεών της εἰς τὸ ἔργον τῆς ἰδιαίτερας ἐκείνης καὶ ἐξαιρετικῆς φιλαρεσκείας, πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ καταφεύγωσιν αἱ κοκόται, ἀλλ' ἥτις εἶνε γνωστὴ εἰς τὰς ἐμπείρους καὶ διακεκριμένας ἐκείνας ἐρωτοτρόπους γυναῖκας, αἵτινες γνωρίζουσι, τῇ βοηθείᾳ ταύτης, ὅπως ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θέσεως τοῦ συζύγου καὶ τῆς αὐστηρᾶς μυστικότητος, ἐλκύσῃ πρὸς τοὺς πόδας αὐτῶν τοὺς σοβαροὺς καὶ ἰσχυροὺς λατρευτάς, καὶ ἐκπληρῶσι δι' αὐτῆς τοὺς ἰδιαίτερούς σκοποὺς τῆς φιλοδοξίας των. Ἡ δὲ Λιουδ-

μήλα πλειότερον παντὸς ἤδη ἐπεπόθει νὰ ἴδῃ εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς ὑψηλῆς περιωπῆς, καὶ ἐν γένει τοὺς κομψοὺς λατρευτάς τῆς ὑψηλῆς σφαίρας, εἰς ἣν ἐσκοπεῖ νὰ εἰσέλθῃ, οὐχὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα γραβιδίου τινός, γενικῆς ἀπολαύοντος ἐκτιμῆσεως, ἀλλ' αὐτῇ αὐτῇ, καὶ νὰ εἰσέλθῃ, ὡς ἐξουσία, κεκτημένη, δυνάμει τῆς ὠραιότητός της, ὄνομα καὶ περιουσίαν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔσυρεν αὐτὴν μόνη ἡ ἐγωϊστικὴ καὶ ψυχρὰ φιλοδοξία, καὶ ἰδοὺ ὁ κομψὸς αὐτοκρατορικός θαλαμηπόλος παρέσχεν αὐτῇ τὴν πρώτην ἀρχὴν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

A N A E I A !

ὑπὸ Γ. Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΚΘ'

Τὸ ἄσμα τοῦ Νικόλα.

Ὅτε ἡ Στεφάνα ἐφάνη εἰς τὴν ὑαλίνην θύραν τοῦ προδόμου, ὁ Νικόλας ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τῆς αὐλῆς, ἀνησυχῶν διὰ τὴν βραδύτητά της.

— Ἄ! εἰσθε σεῖς, κύριε Νικόλα; . . . ἀνέκραξεν ἡ νεανίς, προσποιηθεῖσα ὅτι ἐξεπλάγη. . . Πῶς ἔτυχε νὰ ἦσθε ἐδῶ τέτοια ὥρα;

— Ἐπερίμενα κάποιον.

— Καὶ ποῖον;

— Τὴν εὐμορφότερη κόρη τοῦ τόπου.

— Καὶ μπορεῖ νὰ μάθῃ κανεῖς τὸ ὄνομά της;

— Καὶ διατί ὄχι;

— Καὶ ὀνομάζεται;

— Στεφάνα.

— Μπᾶ! εἶναι καὶ ἄλλη Στεφάνα εἰς τὸ χωρίο;

— Ὅχι.

— Τότες ἐπεριμένετε ἐμέ;

— Τὴν ἴδια.

— Αὐτὸ εἶναι μεγάλη τόλμη, κύριε Νικόλα. Μοῦ ἔρχεται νὰ θυμώσω μαζί σας.

— Μά, δὲν μοῦ εἶπετε πῶς ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνο . . .

— Ἀλήθεια . . . τὸ ἐλησμόνησα . . . Ἄφοῦ λοιπὸν ἦσθε ἐδῶ . . . μάθετέ με τὸ τραγοῦδι. . .

— Δεσποινίδα Στεφάνα . . . εἶπεν ὁ Νικόλας, λαβὼν τὴν χειρὰ της, ἣν ἡ νεανίς δὲν ἀπέσυρεν. . . Ἄς καθήσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ θρανίον, σιμὰ εἰς τὴν πορτοπούλα . . .

καθισμένους κανεῖς μαθαίνει καλλίτερα.

Ἡ νεανίς ἐκάθησε παρ' αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὑποδειχθέντος θρανίου.

— Τὸ τραγοῦδι εἶναι πολὺ εὐμορφο . . . καὶ ὁ σκοπὸς του ἀκόμη εὐμορφώτερος. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ Νικόλας ἤρξατο ἄδων χαμηλῇ τῇ φωνῇ :

Ὅταν μᾶς ἔρθῃ ἡ ἀνοιξι
Κι' ἀνθίσουν τὰ λουλούδια
Κ' οἱ κάμποι πρανίνουσιν
Καὶ χύνουν μυρουδιὰς . . .
Τὰ παλληκάρια τὰ εὐμορφα,
Τὰ εὐμορφα κοπελοῦδια,
Αἰσθάνονται ἀπὸ ἔρωτα
Γεμάταις ταῖς καρδίαις . . .

Εἶναι γλυκὸς ὁ ἔρωτας
Περισσότερο ἀπὸ μέλι,
Κι' ἄς λήθῃ ὅ,τι θέλει
Τοῦ γέρου τὸ μυαλό . . .
Τραλαλαλελαλό . . .

— Ὡ, τί ὠρατὸ τραγοῦδι! ἀνέκραξεν ἡ Στεφάνα, ἐν εἰλικρινεῖ θαυμασμῷ.

— Καὶ ὅσο πάει εἶναι εὐμορφώτερο.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν . . . νὰ τἀκούσωμε.

Ὁ Νικόλας ἐξηκολούθησεν :

Ἔλα μαζί μου, ἀγάπη μου,
Νὰ ποῦμε δυὸ λογάκια . . .
Ξεύρω ἕνα μέρος εὐμορφο
Μέσα εἰς τὰ χορταράκια,
Ἀληθινὸ παράδεισο
Σὲ μυρισμένη γῆ, . . .
Ποῦ τραγουδοῦνε ὀλόγαρα
Πουλάρια, 'ς τὴν πηγὴ . . .
Τραλαλαλελαλί . . .

Ὁ ἐνθουσιασμός τῆς Στεφάνας δὲν εἶχε πλέον ὄρια.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε, πρέπει νὰ ἔχη κανεῖς πολὺ μυαλό διὰ νὰ εὕρισκῃ τόσον ὠραία πράγματα . . . Σὰν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι οὔτε εἰς τὰ τυπωμένα βιβλία δὲν ὑπάρχουνε.

Καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Νικόλα, ἡ νεανίς ἐπανάλαβε τὴν ἄσμα πολλάκις, ἀχρις οὐ ἐπέισθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἄδῃ αὐτὸ ἀπταιστως.

Εἶτα ὁ Νικόλας ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὰ ἐν Θιλ-Σατέλ συμβαινόντα, ὅθεν εἶπεν :

— Δεσποινίδα Στεφάνα, μοῦ εἶπετε ὅτι ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα δὲν γελάει πλέον καὶ ὅτι εἶναι λυπημένη . . .

— Σὰς τὸ εἶπα, καὶ σὰς τὸ ξαναλέγω . . .

— Ἀλλὰ τί ἔχει; . . . τί τῆς λείπει; . . . εἶναι νέα, ὠραία σὰν τὴν Παναγία, πλούσια ποῦ δὲν εἰξεύρει τί νὰ κάμῃ τὰ χρήματά της . . . καὶ εἶναι λυπημένη; . . .

— Εἶναι ἐρωτευμένη . . . ἀγαπᾷ τὸν κ. Λουκιανὸν Βιλλεδιού.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι νέον.

— Ναί! ἀλλὰ ἔως τώρα εἶχε μία μικρὴ ἐλπίδα, καὶ τώρα ἀπελπίσθηκε.

— Τί! ἔγιναν οἱ γάμοι του μετὰ τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνῆν;

— Ὅχι, ἀκόμα. Ἀλλὰ εἶναι σχεδὸν τελειωμένοι. Ἐγιναν αἱ εἰδοποιήσεις. Ἡ δεσποινίδα ταῖς εἶδε, καὶ ἀπὸ τότες ὄλο κλαίει . . . Φαντασθῆτε ποῦ μοῦ ἔλεγε τώρα δὲ ὅτι θὰ ἔδινε ὅλη της τὴν περιουσία νὰ μὴν γίνων αὐτοὶ οἱ γάμοι, ὅτι ἤθελε νὰ εὕρῃ κανένα νὰ σκοτώσῃ τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνῆν . . . Μὰ τὸν Θεό! εἶναι τρελλή, διὰ νὰ λέγῃ αὐτὰ τὰ πράγ-

ματα, αὐτὴ ἡ ὁποία ἔχει τόσον ἀγαθὴν καρδιά.

— Μὰ τὸν Θεό! τὸ εἶπε; . .

— Ναί, καὶ τότες ἐγὼ ἔκλαψα καὶ τὴν ἐπαρκαλέσσα νὰ ἡσυχάσῃ . . . καὶ τὸ κατάρθωσα. Ἐγίνηκε ἀρνάκι, καὶ μοῦ ὠμίλησε διὰ σὰς, κύριε Νικόλα.

— Δι' ἐμέ! καὶ τί σὰς εἶπε;

— Πιστεύει πῶς μ' ἀγαπάτε.

— Καὶ δὲν τῆς κακοφαινεται;

— Ὅλον τὸ ἐναντίον. Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς εἴθε ἀξιόλογος νέος καὶ ὅτι ἂν πανδρευθοῦμε μοῦ δίνει χίλια σκουδα.

— Ἄ! ἡ ἀγαθὴ δεσποινίδα . . . Ὅθ' ἐφίλουν τὸ χῶμα ποῦ πατεῖ.

— Καὶ ὅθ' τὸ ἀξίζει, κύριε Νικόλα.

— Ἐλπίζω πῶς θὰ τῆς εἴπετε ὅτι καὶ ἐσεῖς θὰ μὲ ἐπέρνατε μὲ εὐχαρίστησι.

— Εἴθε πολὺν περίεργος!

— Διάτανε! διὰ νὰ σὰς πάρω, πρέπει πρῶτα νὰ εἰξεύρω ἂν μὲ θέλετε.

— Ὅθ' τὸ ἰδοῦμε ἀργότερα.

— Ἐπρωτιμοῦσα τώρα.

— Τί! εἶναι τόση βία;

— Βιάζομαι νὰ σὰς ὀνομάζω, ὅταν θέλω, *γυναικούλα μου*.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἤρξαντο νὰ ὀμιλῶσι περὶ τοῦ ἔρωτός των . . .

Ἐπὶ τέλους, ἡ Στεφάννα ἐνόησεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ κατακλιθῶσι, καὶ εἶπε:

— Καλὴν νύκτα, κύριε Νικόλα . . . καὶ αὔριο . . .

Ἀφῆνης ὁ Σγουρός, ἐγερθεὶς ἔββαλεν ὑπόκωφον ὑλακὴν . . . ἐνῶ ταῦτοχρόνως εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἠκούσθη ἑλαφρὸς τις θόρυβος . . . Οἱ δύο νέοι παρετήρησαν ἐκπληγμένοι ἀλλήλους . . . Λευκὴ τις μορφὴ ἐξῆλθε τῆς μεγάλης αἰθούσης καὶ χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν ἐβάδισε πρὸς τὴν μεγάλην θύραν τοῦ περιβόλου.

— Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Νικόλας, ἰδὼν τὴν νεάνιδα καθησυχάσασαν.

— Ὁ ἄκακος.

— Καὶ ποῦ πηγαίνει;

— Οὔτε αὐτὸς εἰξεύρει.

— Εἶναι πολὺν καιρὸ ἐδῶ;

— Τρεῖς ἢ τέσσαρους μῆνες.

— Καὶ πῶς ζῆ;

— Ἀπὸ ἐλεημοσύνης, τὴν ὁποίαν ὁ μωὸς δὲν ζητεῖ.

— Καὶ ποῦ περνᾷ τὸν καιρὸ του;

— Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὅλοι τὸν γνωρίζουν, καὶ ὀλοῦθεν εὐρίσκει κάτι νὰ φάγῃ καὶ τόπο νὰ κοιμηθῇ.

— Καὶ ὅταν τοῦ ὀμιλοῦν;

— Δὲν ἀποκρίνεται.

— Εἶναι βουβός;

— Μπορεῖ. Ποτὲ δὲν τὸν ἀκουσε κανεὶς νὰ ὀμιλήσῃ . . .

Ὁ Νικόλας καὶ ἡ Στεφάννα ἐπὶ τέλους ἀπεχωρίσθησαν, νομίζοντες ὅτι οὐδεὶς ἤκουσε τὴν συνδιάλεξίν των.

Ἦπατῶντο . . .

Ἀνθρωπὸς τις, ἰστάμενος ὀπισθεν τῆς παρὰ τὸ θρανίον, ἐφ' οὗ ἐκάθηντο οἱ δύο νέοι, μικρὰς θύρας, οὐδὲ λέξιν ἀπόλεσεν.

Ὁ ἀνθρωπὸς ἐκεῖνος ἦτο ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Νικόλα . . . καὶ ἡ μικρὰ θύρα ἦτο

ἀκριβῶς ἡ τοῦ σταύλου, ἐνθα εἶχον ὀδηγήσῃ αὐτόν . . .

Λ'

Ἔρως νεάνιδος.

Ἐν τινι τῶν προηγουμένων κεφαλαίων, εἰπομεν ὅτι ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ ἐζήτηε τὸν ἦρωα τοῦ μυθιστορήματος τῆς ζωῆς τῆς.

Ἡμέραν τινά, — ἐν ἔτος περίπου πρὸ τῶν γεγονότων, ἄτινα ἀφηγήθημεν ἀνωτέρω — ἰππεύουσα ἐν τῷ δάσει τοῦ Ἐρβιζύ, μεταξὺ τοῦ Βιλλεδιού καὶ τοῦ Θιλ-Σατέλ, συνήντησε κομψότατον νέον, ἰππεύοντα μετὰ χάριτος καθαρῶτατον ἀγγλικὸν ἵππον. Ὁ νέος οὗτος ἦτο εἰκοσιπενταέτης περίπου, μελαγχροινός, ἔχων μεγάλους καὶ ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς, κόμην μέλαιναν καὶ οὐλῆν, πῖλον βελουδίον καὶ περιβολὴν ἀπλουστάτην. Ἐκράτει ἐν τῇ δεξιᾷ μαστίγιον ἐκ κέρατος ρινοκέρωτος, καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς διηύθυνε τὴν ὁρμὴν τοῦ ἵππου του, ὅστις ὅμως ἰδὼν αἴφνης τὸν κέλητα τῆς Ἰωάννας διασταυρώσαντα ἐν κληπασμῷ τὸν δρόμον του, ἐτρόμαξε καὶ ἀνετινάχθη κατὰ τρόπον ἐπικίνδυνον.

Ἡ Ἰωάννα ἐστράφη ἔντρομος· ὁ δὲ νέος κλίνας ἀπὸ τῆς κυμαινομένης χαίτης τοῦ ἵππου του, ὃν εἶχε συγκρατήσῃ, ἐχαιρέτισεν αὐτὴν μειδιῶν.

Ἡ Ἰωάννα ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμόν. ἀλλ' . . . ἠρθῆρσε . . . Πλήξασα δὲ τὸν κέλητά της ἐγένετο ἀφαντος.

Ὁ νέος — ὅστις ἦτο ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιού, — ἐθαύμασεν ἰδὼν τὴν τόλμην τῆς ὠραίας ἀμαζόνος καὶ . . . τὴν ἐλησμόνησε.

Δυστυχῶς δὲν συνέβη οὕτω καὶ εἰς τὴν Ἰωάνναν, ἥτις καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔβλεπε τὴν εἰκόνα τοῦ θελκτικοῦ ἵππεως, ἥτις δὲν ἔπαυσε καταδιώκουσα αὐτὴν καὶ καθ' ὕπνου ἔτι.

Τὴν πρῶταν, ἡ νεανὶς ἀφυπνισθεῖσα ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ εἶδεν ὅτι αὐτὴ ἔπαλλε σφοδρότερον. Τότε ἐνόησεν ὅτι εἶχε συναντήσῃ τὸ ἰδανικόν της, τὸν *νικητὴν* τῆς καρδίας της, εἶον ἀπεικόνιζον αὐτόν τὰ μυθιστορήματα, ἃ εἶχεν ἀναγνώσῃ.

Ἐμάντευσεν ὅτι ἤρχισεν ν' ἀγαπᾷ.

Τὸ ἐσπέρας, ἰππεύσασα, ἔδραμεν εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἐρβιζύ, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ συνήντα αὐτὸς τὸν θελκτικὸν ἵππεά.

Μάτην.

Ἡ Ἰωάννα ἐπανῆλθεν εἰς Θιλ-Σατέλ περίλυπος.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐξηκολούθει τὰς εἰς τὸ δάσος ἐκδρομάς της, ἀλλὰ ματαίως. Τὴν τετάρτην, εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον ἵππεά, ὃν δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ. Ἀμέσως ἐβράδυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου της.

Ὁ κύριος Βιλλεδιού, συναντήσας αὐτὴν, τὴν ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς, ἀλλ' οὐδὲ κἄν παρετήρησε τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν της ἐρύθημα.

Τὴν ἐπιούσαν, ἡ Ἰωάννα ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ θελκτικοῦ ἵππεως, ὃν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ λησμονήσῃ.

Ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας, οἱ δύο νέοι συ-

νηντῶντο σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐν τῷ δάσει. Ὁ Λουκιανὸς ἐχαιρέτιζεν· ἡ Ἰωάννα ἐγένετο καταπόρφυρος . . . καὶ ἕκαστος ἠκολούθει τὸν δρόμον του.

Ἡ Ἰωάννα ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Λουκιανὸς διήρχετο ἐκεῖθεν ὅπως τὴν βλέπῃ . . . Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἀπέδιδε τὰς συναντήσεις ταύτας ἀπλῶς εἰς τὴν τύχην. Ἐθαύμαζε τὴν χάριν καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς νεάνιδος . . . ἀλλ' ἀπομακρυνόμενος ἐλησμόνηε αὐτὴν.

Ἄν ἡ καρδιά του ἦτο ἐλευθέρα, ἴσως θὰ ἠγάπα τὴν Ἰωάνναν . . . ἀλλ' αὐτὸς ἠγάπα ἄχρι παραφροσύνης τὴν Μαγδαληνὴν του καὶ περὶ ταύτης μόνως ἐσκέπτετο . . .

Ἐσπέραν τινά, οἱ κάτοικοι χωριδίου ἐν τοῖς περιχώροις τοῦ Θιλ-Σατέλ ἐώρταζον. Ἡ Ἰωάννα ἐπορεύθη μετὰ τῆς Στεφάννας εἰς τὴν ἐορτὴν καὶ ἔβλεπε τοὺς ὑπὸ τὰς καστανέας χορεύοντας.

Ὁ κύριος Βιλλεδιού ἀφίκετο μεθ' ἐνὸς τῶν ὑπηρετῶν του, εἰς ὃν ἀφιππεύσας παρέδωκε τὸν ἵππον του, ἐτοιμαζόμενος νὰ πλησιάσῃ εἰς τοὺς χορευτάς.

Ἡ Ἰωάννα, ἰδοῦσα αὐτόν, ὠχρίασεν, εἶτα ἐγένετο καταπόρφυρος.

Ὁ ὑποκόμης εἶδεν αὐτὴν ἐπίσης καὶ πλησιάσας εἶπε μειδιῶν:

— Δεσποινίς, ἂν ἔχετε εὐχαρίστησιν νὰ χορεύσῃτε καὶ δὲν ἔχετε *καβαλλέρον*, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ προτείνω ὑμῖν ἐμμουτόν.

Ἡ Ἰωάννα συγκεινημένη ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν . . . καὶ ὁ χορὸς ἤρξατο.

Περὶ τίνος ὠμίλησεν εἰς τὴν νεάνιδα ὁ ἱποκόμης:

Θεέ μου! περὶ οὐδενὸς καὶ περὶ πάντων. Περὶ τοῦ ὠραίου κέλητός της . . . Περὶ τοῦ Θιλ-Σατέλ . . . περὶ τῶν χωρικῶν, οἵτινες ἔκχαμβοι ἔβλεπον αὐτοὺς χορεύοντας . . . καὶ ἐπὶ τέλους περὶ τῶν ἀθλιῶν ἐκείνων βιολίων . . .

Τί δ' ἀπῆντησεν αὐτῷ ἡ Ἰωάννα; . . . Ἄγνοοῦμεν . . . Ἴσως οὐδέν . . .

Τοῦ Λουκιανοῦ λαλοῦντος, μόνον τὴν ἀρμονικὴν αὐτοῦ φωνὴν ἤκουεν . . . ἐφ' ἑκάστην δὲ ἀδιάφορον λέξιν ἐνόμιζεν ὅτι ἐμάντευεν ἐκμυστήρευσιν ἔρωτος.

Ἐπὶ τέλους, ὁ χορὸς ἐτελείωσεν. Ἦτο δὲ καιρὸς. Ἡ Ἰωάννα ἐκινδύνευε νὰ λιποθυμήσῃ ἐξ εὐτυχίας.

Ὁ Λουκιανὸς οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν συγκίνησίν της. Ἀπεχαιρέτισεν αὐτὴν καὶ ἵππευσε, λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Ἡ νεανὶς αὐτὴ εἶναι ὠραιοτάτη. ἀλλὰ δύναται τις νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτὴν ὀλόκληρον ὥραν χωρὶς νὰ ἀκούσῃ οὐδὲ λέξιν ἐκ τοῦ στόματός της.

Καὶ πτερνίσας τὸν ἵππον του ἐγένετο ἀφαντος, σκεπτόμενος τὴν Μαγδαληνὴν του.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ νέου, καὶ ἡ Ἰωάννα κατέλιπεν ἀμέσως τὴν ἐορτὴν, πρὸς μεγίστην λύπην τῆς Στεφάννας, ἥτις ἐσκέπτετο νὰ χορεύσῃ μετὰ τοῦ ὠραιοτέρου νέου τοῦ χωρίου.

— Ὡ, δεσποινίδα, δεσποινίδα! . . . ἐψέλιζεν ἱκετευτικῶς ἡ θαλαμηπόλος . . . ἂν ἐμέναμεν ἀκόμα μίαν ὥραν . . .

— Μείνε, κόρη μου.. Πηγαίνω και μόνη... Τὸ Θίλ-Σατέλ δὲν εἶναι μακρὰν...

— Ὅχι, δεσποινίδα... ἔρχομαι κ' ἐγώ. Δὲν σὰς ἀφίνω νὰ πάτε μονάχη νύκτα... ὄχι... ὄχι... ἔρχομαι μαζί σας.

Καὶ λαβοῦσα ἠρωϊκὴν ἀπόφασιν, ἡ Στεφάνα ἠκολούθησε τὴν κυρίαν της.

Ἡ Ἰωάννα βραδίζουσα ἐσκέπτετο, μεθύουσα ἐξ ἡδονῆς :

— Μὲ ἀγαπᾷ... μὲ ἀγαπᾷ... εἶμαι βεβαία περὶ τούτου...

ΛΑ'

Πρώτη θλίψις.— Πάλιν καὶ ἤττα.

Ἡ πικρὰ πραγματικότης ἔμελλε δυστυχῶς νὰ διαδεχθῆ λίαν ταχέως τὸν θελκτικὸν ἀντικατοπτρισμὸν.

Ἡ Ἰωάννα, ἐπανελθοῦσα εἰς Θίλ-Σατέλ, διέταξε τὴν Στεφάναν ν' ἀνάψῃ πάντα τὰ κηρία τοῦ κοιτῶνός της. Ἦθελε νὰ πεισθῆ, ἰδίως ὁμοίως, ὅτι ὁ Λουκιανὸς εὗρεν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὠραίαν. Τὸ περὶ τούτου ἐρωτηθὲν κάτοπτρον ἀπήντησε καταφατικῶς.

Οὐδέποτε ἡ Ἰωάννα ὑπῆρξεν ὠραιότερα. Ἡ εὐτυχία ἐδιπλασιαζέε τὴν φυσικὴν καλλονὴν της.

Ἴδουσα ἑαυτὴν ἐν τῷ κατόπτρῳ, ἐμείδισε :

— Μὲ ἀγαπᾷ... ἐψιθύρισε... καὶ πρέπει νὰ μὲ ἀγαπᾷ.

Εἶτα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Στεφάνας, ἤρξατο νὰ ἐκδύεται, ἐν μέσῳ ἀπολύτου σιγῆς.

Αἰφνης ἡ Ἰωάννα διέκοψε τὴν σιγὴν ταύτην, ἐρωτήσασα :

— Μὲ εἶδες ὅταν ἐχώρευα ἀπόψε ;

— Ναί, δεσποινίδα... καὶ ποτὲ δὲν ἐχορέψετε τόσο καλὰ.

— Εἶδες καὶ τὸν βαλλιστὸν μου ;

— Ναί. Χορεύει καὶ ἐκεῖνος καλὰ σὰν κ' ἐσὺς.

— Τὸν γνωρίζεις ;

— Καὶ πῶς ὄχι ;... Εἶναι ὁ κύριος Λουκιανὸς Βιλλεδιού... .

— Καὶ πῶς τὸν εὐρίσκεις ;

— Ὁραιότατος νέος !

— Καὶ ἀγαθός ;

— Ὅλοι λέγουν ὅτι εἶναι ἀγαθός. Εὐεργέτης ὅλου τοῦ κόσμου... . Ναί, δεσποινίδα... ὁ κύριος Λουκιανὸς εἶναι ἀγαθός, εἶναι ὠραίος... καὶ ἡ γυναῖκά του τὸ ἴδιο.

Ἡ Ἰωάννα ἐκινήθη ἀποτόμως.

— Τί εἶπες ;... Ἡ γυναῖκά του ;

— Ναί.

Ὁ κύριος Λουκιανὸς εἶναι νυμφευμένος ;

— Ὅχι, ἀκόμα... ἀλλά...

— Τί ;...

— Λέγουν ὅτι οἱ γάμοι γίνονται τῶρα γλήγορα.

— Καί... ἡ νύμφη ;...

— Ἡ δεσποινίδα Μαγδαληνὴ Δεβεζαί.

— Τὴν ἀγαπᾷ ;

— Ἔτσι λένε... Πηγαίνει κάθε ἡμέρα εἰς τὸ Βεζαί...

Ἡ Ἰωάννα ἐνόμισεν ὅτι ἠσθάνθη φοβερὸν κτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Ἀρκεῖ, κόρη μου... ἐψιθύρισε... πηγαίνε τώρα... δὲν σὲ χρειάζομαι ἄλλο... Καλὴν νύκτα.

Μείνασα μόνη, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ συστρέφῃ τὰς χεῖρας.

Τότε ἐνόησεν ὅτι, ἂν συνήντα τὸν κ. Βιλλεδιού ἐν τῷ δάσει, τοῦτο συνέβαινε διότι ἐκεῖνος διήρχετο ἐκεῖθεν μεταβαίνων εἰς τὴν μνηστὴν του, εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

Τότε ἐνεθυμήθη πάνθ' ὅσα εἶπεν ὁ νέος αὐτῇ κατὰ τὸν χορὸν... καὶ ἐνόησεν ὅτι ἦσαν λόγοι φιλόφρονες, ἀλλ' ὅμως ἀδιάχοροι.

Ἡ νεανίς ἀπὸ τῆς εὐτυχίας μετέπεσεν ἀποτόμως εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Ἡ πτώσις ὑπῆρξε φοβερά... Ἐκλαυσεν ἄχρι τῆς πρωῆς... ἄχρι οὐ ἐπὶ τέλους ἀπεκοιμήθη... .

Ὅτε ἐξύπνησεν, ὁ ἥλιος ἐχρύσου τὰ πέριξ, τὰ πτηνὰ ἤδον καὶ ἡ φύσις ἐμείδισεν... .

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ἡρεμος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐλπίς δὲν ἀποθνήσκει τόσο εὐκόλως ἐν δεκαεννέα ἐτῶν καρδίᾳ ἤρξατο αὐτὴς ἐλπίζουσα.

Ὁ μόνος ὁδηγὸς τοῦ βίου της ἦσαν τὰ μυθιστορήματα... Ὁδηγὸς λίαν ἐπικίνδυνος... Καὶ ἐν αὐτοῖς εἶχεν ἰδῆ πολλάκις γάμους — κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον — νὰ χαλάσουν ἀποκάτου στὰ στέφανα.

Ἄχρι οὐ ἤθελον τελεσθῆ οἱ μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς γάμοι τοῦ Λουκιανοῦ πόσα ἠδύνατο νὰ συμβῶσι !...

Δὲν ἠδύνατο ἄρα γε ἐτέρα τις εἰκὼν νὰ καταλάβῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχεν ἡ εἰκὼν τῆς μνηστῆς του ; Καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη δὲ ἠδύνατο νὰ ἦναι ἡ τῆς Ἰωάννας ;

Ἡ νεανίς ἐσκέπτετο ταῦτα πάντα, καὶ ἐπὶ τέλους κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὤφειλε νὰ παλαίσῃ.

Νὰ παλαίσῃ ;... ἀλλὰ πῶς ;

Ἦγνόνει ἀλλ' αἱ περιστάσεις καὶ ἡ τύχη ἠδύνατο νὰ τὴν βοηθήσωσιν.

Ἐνόμισεν ὅτι ὅπως ἐπιληφθῆ τοῦ ἔργου εἶχεν ἀνάγκην μιᾶς συνεντεύξεως, καὶ ἐπεδίωξεν αὐτὴν δι' ὄλων τῶν μέσων.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὁ κύριος Βιλλεδιού διήρχετο κατὰ τὴν συνήθη ὥραν τὸ δάσος, μεταβαίνων εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

Μακρόθεν διέκρινε τὸν μικρὸν καὶ μέλανα κέλητα ἀκίνητον παρὰ τινὰ φηγόν. Ἐδραμε καλπάζων καὶ εὗρε τὴν Ἰωάνναν ἐξηπλωμένην χαμαὶ καὶ κάτωχρον.

— Τί συνέβη, δεσποινίς ;

Ἡ νεανίς εἶπεν αὐτῷ ὅτι πεσοῦσα τοῦ ἵππου ἐκτύπησε καὶ ἴσως εἶχεν ἐξηρθρωμένον τὸν πόδα.

Ὁ Λουκιανὸς ἠθέλησε νὰ τρέξῃ εἰς Θίλ-Σατέλ, ὅπως φέρῃ αὐτῇ ἄμαξαν.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἰωάννα... βοηθήσατέ με μόνον νὰ ἱππεύσω...

— Ἀλλ' ὑποφέρετε πολὺ ;... ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Λουκιανὸς, ἀφοῦ τὴν ἐβοήθησε νὰ ἱππεύσῃ.

— Ὀλίγον... δὲν εἶναι τίποτε... εὐχαριστῶ... χαίρετε.

Ὁ Λουκιανὸς ἐπέμεινε νὰ τὴν συνοδεύσῃ, φοβούμενος νέον δυστύχημα. Ἡ νεανίς ἐδέχθη προθύμως τὴν συνοδίαν του.

Ἐφθασαν εἰς Θίλ-Σατέλ, καὶ ἐκεῖ ὁ Λουκιανὸς ἐδέησε νὰ λάβῃ τὴν Ἰωάνναν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅπως καταβιδάσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Ἡ καρδία τῆς νεανίδος ἔπαλλε σφοδρῶς· ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς οὐδὲν ἐνόησεν.

Ἡ Ἰωάννα, καθήσασα ἐπὶ ἀναπαυτικῶτάτου ἀνακλιντροῦ, ἐπέμεινε ὅπως ὁ νέος μείνῃ παρ' αὐτῇ.

Ὁ Λουκιανὸς, καίπερ δυσθύμως, ἠναγκάσθη νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

Οὕτως ἡ Ἰωάννα ἐποίησατο ἐναρξιν τῆς κατὰ τῆς Μαγδαληνῆς πάλης, ἐξ ἧς ἐφρόνει ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐξήρχετο θριαμβεύουσα.

Δὲν εἶπε βεβιαῶς εἰς τὸν Λουκιανόν : « Σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἅπασα αὐτῆς ἡ συμπεριφορὰ ἐξεδήλου τοῦτο καθαρῶτατα.

Ὁ κύριος Βιλλεδιού, καίπερ παραχθεὶς ἐκ τῆς οἰονεῖ ἐρωτικῆς ἐκείνης διακηρύξεως, δὲν ἠθέλησε νὰ καταχρασθῆ... Προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐνόησεν... ὑπῆρξε κωφὸς καὶ τυφλός... καὶ ἐγερθεὶς ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἰωάννα, μείνασα ἐν ἀποθαρρύνσει καὶ ἀπελπισίᾳ, ἐσκέπτετο :

— Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ ὁμιλήσῃ τις περὶ ἔρωτος, διὰ νὰ τὸν ἐνοήσουν ;

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ κύριος Βιλλεδιού τὴν ἀπέφευγε. Μετέβαλε δὲ τὰς ὥρας τῶν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί ἐπισκέψεων του, ὅπως μὴ συναντᾷ αὐτὴν.

Καὶ ὁμοίως ἡ Ἰωάννα ἐξηκολούθει ἀγαπῶσα καὶ ἐλπίζουσα.

Εἶδομεν ἀνωτέρω ποῖα φοβερὰ ἀστραπὴ ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς της, διαρρήξασα τὸν καλύπτοντα αὐτοῖς πέπλον.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Ἡ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ἱταλικὸν διήγημα.

[Τέλος]

Ε'

Συγχώρησις καὶ θάνατος.

Ὁραιότατη τοῦ ἔαρος ἡμέρα ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν της. Αἱ τελευταῖαι φλογεραὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες ἐχρύσιζον τὸν θόλον τοῦ ναοῦ τῆς Φιέζολε καὶ ὡσεὶ κεχρυσωμένον στέμμα ἐπεκάθηον ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν αἰγείρων, τῶν ἀπέναντι αὐτοῦ εὐρισκομένων.

Πόσον ὠραία εἶνε ἡ Φιέζολε ! Δεσπόζει ἀπάσης τῆς εὐρυχώρου τοῦ Ἄρνου φάραγγος, ὅστις διαβρέχει τὰς βῆσεις τῶν οἰκιδῶν. Τουνεῦθεν δύναται τις νὰ θαυμάσῃ τὴν ὠραιότατην Φλωρεντίαν, ἧς οἱ ἑκατὸν θόλοι, ὑψοῦμενοι πρὸς τὸν οὐρανόν, φαίνονται δεικνύοντες ἀγερώχως τῷ θεατῇ τὰ φωταυγῆ αὐτῶν μαρμάρινα χρώματα τὰ ἀντανεκλώμενα εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας.

Ἐπὶ τῆς ἀπὸ Φιέζολε λοιπὸν εἰς Φλωρεντίαν ἀγούσης, καὶ ὅτε μὲν ἀνωφεροῦς ὅτε δὲ ἐλικοειδοῦς ἀπὸ τοῦ ὄρους φαينو-

μένης ὁδοῦ, διεκρίνετο γυνή τις μετὰ τινος κορασίου, ὑπομονητικῶς βηματίζουσα. Ἐπὶ τοῦ ὄραίου, καίτοι ὠχροῦ, τῆς γυναικὸς προσώπου, ἐφωτοβόλει, ὡς θεῖον καὶ φωτεινὸν διάδημα, ἡ γαλήνιος καὶ ἀγνή ἀγαλλίασις.

Ὅταν ἤκουσε τὸ σήμαντρον τοῦ «Χαῖρε Μαρία» χαιρετῶντος τὴν πρὸς τὴν δύσιν τῆς κλίνουσας ἡμέραν, γλυκεῖαν συγκίνησιν ἠσθάνθη ἡ πάλλουσα καρδιά τῆς. Ὁ γνωστός εἰς αὐτὴν ἐκεῖνος ἤχος τῆ ἀνεμίμνησκε μυρίας ἀγάς ἀναμνήσεις. Ἡ δυστυχῆς ἐγονυπέτησε καὶ προσηυχῆθη ἐν μέσῃ ὁδῷ.

Ἡ νεᾶνις ἐγονυπέτησεν ὁμοίως παρ' αὐτῆ καὶ ἀτενίζουσα τὴν μητέρα τῆς μετ' ἀθώου καὶ εἰλικρινοῦς ὕφους.

— Μητέρα, τῆ εἶπε, δὲν σ' ἔφερα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ἤξεύρεις;

Ἐκεῖνη τῆ ἀπήντησεν :

— Ἰουλιέττα! ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ γονυπέτησον καὶ δεήσου πρὸς τὸν Ἰψιστον μαζύ μου.

Ἡ νεαρὰ κορασίς ὑπήκουσε καὶ ὑψώσασα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπανέλαβε : «Χαῖρε Μαρία».

Ἀνὴρ τις σύνουος καὶ μελανὰ ἐνδεδυμένος, διήρχετο τὴν ἔρημον ἐκείνην ὁδόν. Πλησιάζας τὴν νεάνίδα, εἶδεν αὐτὴν τείνουσαν τὴν χεῖρα καὶ λέγουσαν :

— Κύριε, λάβετε εὐσπλαγγίαν διὰ τὴν δυστυχῆ μου μητέρα, ἡ ὁποία εἶνε τυφλή.

Ὁ κύριος ἐκεῖνος ἐστράφη καὶ ἰδὼν τὸ ὄραϊον τῆς Ἰουλιέττης πρόσωπον, ἔλαβε νόμισμα καὶ εἶπε :

— Λάβε, μικρά μου, αὐτό, καὶ εἰπέ τῆς μητέρας σου νὰ δέεται διὰ τὴν μητέρα μου καὶ δι' ἐμέ.

— ὦ! κύριε, προσέθηκεν ἡ παιδίσκη, μὴ ἀμφιβάλλετε ὅτι καὶ ἐγὼ χάριν τῆς μητρός σας θὰ εἶπω ὅλας τὰς προσευχάς, τὰς ὁποίας μοῦ ἔμαθεν ἡ μητέρα μου.

— Εὐχαριστῶ, μικρά μου, ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ἰουλιέττα!

— Τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου! εἶπε στενάξας ὁ ἄγνωστος.

— Καὶ πόσων ἐτῶν εἶσαι;

Ἡ Ἰουλιέττα ἐσκέφη ἐπὶ μικρὸν, εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὴν μητέρα τῆς :

— Μητέρα, εἶπε, πόσων χρόνων εἶμαι;

Ἡ Μαρία δὲν ἀπεκρίθη. Ἡ καρδιά τῆς διεπράγη ὑπὸ τοῦ πόνου. Μόλις ἐκεῖνος ὤμιλησεν, ἡ Μαρία ἠσθάνθη τὴν φωνὴν του εἰσερχομένην εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας τῆς: ἀνεγνώρισεν τὸν ἀδελφόν τῆς! Ἀλλ' ἡ Ἰουλιέττα, νομίσασα ὅτι ἡ μητέρα τῆς δὲν τὴν ἤκουσεν, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν, πρὸς τὴν ἡ Μαρία δακρυροοῦσα ἀπήντησεν :

— Δὲν εἶναι ἀκόμη, κύριε, εἰς χρόνων.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη εἶχε τοιαύτην ἔκφρασιν πόνου, ὥστε ὁ ἄγνωστος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του σπραχσομένην. Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὴν ἠρώτησε :

— Πῶς ὀνομάζεσαι, δυστυχῆς τυφλή;

— Μαρία, προσέθηκεν ἐκείνη, ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν.

— Μαρία!; ἐφώνησεν ἐκπληκτος ὁ Ἐρνέστος.

— Ναι! Μαρία, ἐξηκολούθησεν ἡ τυφλή, ἡ ἀδελφὴ σου, ἡ ὁποία κατεδιώχθη ὑπὸ μυριῶν παθημάτων: τὸ θῦμα τοῦ ἐγκλήματος, ἦλθε συρόμενον καὶ μετὰ βίας μέχρι τῆς Φιέζολε διὰ νὰ σοὶ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην! καὶ ὄχι δι' αὐτὴν, Ἐρνέστε, ἐξηκολούθει αὕτη ὀδυρομένη, ὄχι δι' ἐμέ, ἡ ὁποία αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀνάξιον, ἀλλὰ διὰ τὴν δυστυχῆ αὐτὴν κόρην μου. Ὅταν δ' ἐγὼ ἀποθάνω, εἰπέ εἰς αὐτὴν τὰ συμβάντα τῆς δυστυχοῦς καὶ ἐγκαταλειμμένης ἐν πρὸς ἐν, εἰπέ τῆς τὰ παθήματά μου καὶ δεῖξέ τῆς τὸ ἐξ ἀκανθῶν διάδημα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ μόνη, μόνη ἐγὼ, κατέβρεξα δι' αἱματηρῶν δακρῶν. Λάβε οἶκτον, Ἐρνέστε, λάβε οἶκτον δι' αὐτὴν.

Ὁ Ἐρνέστος ἔκλαιεν: οἱ λόγοι τῆς Μαρίας τὸν συνεκίνησαν: ἔτεινε τότε τοὺς βραχίονας καί,

— Ἐδῶ, Μαρία, τῆ εἶπεν, ἔλθε ἐδῶ, εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἐγὼ ὄφειλον νὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην, ἐγὼ ὁ ἀχάριστος. Κακούργος εἶνε ὁ ἐγκαταλείπων εἰς τὴν δυστυχίαν τοὺς ἄλλους, καὶ ἐγὼ σὲ ἐγκατέλειψα: ἀλλ' ἀπ' ἧς ἡμέρας ἀνεχώρησες δὲν καθιστοῦσα πλέον πανταχοῦ με παρηκολούθει ὀργισμένη σκιά τις καὶ ὡς σκωπτικὴ τις Νέμεσις με αἱματηρὰς πτέρυγας μοὶ ἔτυπε τὰς παρειάς.

Ἀδελφός τε καὶ ἀδελφὴ περιεπτύξαντο ἀλλήλους: οὐδέποτε ἐδοκίμασαν ἐν τῷ βίῳ των ὠραιοτέραν στιγμὴν.

Παρῆλθεν ἔτος ὀλόκληρον, ἀπ' ἧς ἡ Μαρία ἐπανεῦρε τὸν ἀδελφόν τῆς καὶ συνέζη μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰουλιέττας τῆς.

Ἡ νέα οἰκογένεια ἐγεύετο τὴν ὠραίαν καὶ γλυκεῖαν εἰρήνην, ἧτις καταμαγεύει καὶ ἐξάπτει τὴν ψυχὴν! Οὐ μὴν ἀλλά, ἡ Μαρία, ἔνεκα τῶν πολλῶν παθημάτων τῆς, ἔπεσε βραχέως ἀσθενής. Προσεβλήθη ὑπὸ φθίσεως: ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀναρρώσῃ, ἐγνώριζεν ὅτι τάχιστα θὰ ἤνοῦτο μετὰ τῆς μητρός τῆς. Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὠραίας φθινοπωρινῆς ἡμέρας, ἡ Μαρία ἐκάλεσε τὸν Ἐρνέστον, τὴν Ἰουλιέτταν καὶ τὴν γηραιάν Λουκίαν καὶ μετὰ γαληνιάσας φωνῆς εἶπεν αὐτοῖς :

— Τὸ τέλος μου ἐγγίζει, μείνατε πλησίον μου καὶ προσκαλέσατε ἱερέα.

Πάραυτα ἡ διαταγὴ τῆς ἐξετελέσθη καὶ ἱερεὺς τις μετ' ὀλίγων εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄμα εἶδεν ὁ ἱερεὺς τὴν Μαρίαν, ὠχρίσας καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπλησίασε τὴν ψυχορραγοῦσαν λέγων αὐτῇ μετὰ διακεκομμένης φωνῆς :

— Ἴδού με, τέκνον μου.

— Καλῶς, ἦλθατε, πάτερ, εἶπεν ἡ Μαρία: ἀποθνήσκω ἡμάρτησα, πάτερ μου, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ ὑπερβολικοῦ ἔρωτός μου, ἠγάπησα νέον, ὁ ὁποῖος μοὶ ὠρκίσθη αἰωνίαν πίστιν: τὸν ἠγάπησα, ὡς ἀγαπᾷ τις τὰς ἡλικιακὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου τῆς πατρίδος του, ὡς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς Ἀγγέλους του: καὶ ἀκόμη τὸν ἀγαπῶ.

ὦ! ἐὰν ὁ ἔρωτός μου αὐτός, τὸν ὁποῖον ἀκόμη τρέφω, ἦν ἀμάρτημα, συγχώρησόν με, Θεέ μου!

Καὶ ἐσιώπησε, διότι ἡ φωνὴ τῆς ἐξέλειπε.

Ὁ ἱερεὺς ἐκράτει μετὰ τῶν πυρρῶν χειρῶν του τὰς παγερὰς τῆς Μαρίας χεῖρας καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ρέοντα δάκρυα ἔπιπτον ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὡς σταγόνες δρόσου ἐπὶ φύλλων ἀποξηρανθέντος χόρτου.

Ἡ Μαρία συνεκέντρωσεν ἀπάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις καὶ εἶπεν :

— Φέρετέ μοι τὴν Ἰουλιέτταν μου, διὰ νὰ τῆς δώσω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν: ἔπειτα ἀνοίξατε τὸ παράθυρον διὰ ν' ἀναπνεύσω μίαν ἀκόμη φοράν τὴν αὔραν, ἡ ὁποία ἐφίλει τὸ ἀγνὸν ἄλλοτε καὶ παρθενικὸν πρόσωπόν μου... Ἀνοί... ξατε.... Μετ' ὀλίγον δὲν ὑπῆρχε πλέον!

Ὁ ἱερεὺς ἠτένισε πρὸς τὸ γαλήνιον ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ ἐπιθέσας τὰ φλεγόμενα χεῖλη του ἐπὶ τῶν χλιαρῶν εἰσέτι τῆς ἐκπνευσάσης χειλέων, ἐπέθεσεν ἀσπασμόν: εἶτα, ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῆς ζωηροτέρως λύπης, ἐφώνησεν :

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὦ Μαρία, διότι τοιαύτην σὲ παραλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐνούμενη μετ' ἐμοῦ θὰ ἔζῃς τὸν βίον τῆς κολάσεως, διότι θὰ συνῆδες τὴν τύχην σου μεθ' ἐνὸς μητροκτόνου!

Ὁ οὕτω ὀμιλῶν ἱερεὺς, ἦτον ὁ Ἐρρίκος, ὁ ἄπιστος τῆς δυστυχοῦς Μαρίας ἐραστής.

Ἡ Μαρία ἐτάφη παρὰ τὸν τάφον τῆς μητρός τῆς.

Ἐπὶ πολλὰ μετὰ ταῦτα ἔτη, περὶ τὸ λυκόφως ἐκάστης ἡμέρας, ἐφαίνοντο κύριός τις καὶ νεᾶνις εἰσερχόμενοι εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ ἰστάμενοι ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς δυστυχοῦς Μαρίας. Ἐν ᾧ δὲ ὁ κύριος οὗτος συγκεκινημένος προσηύχετο, ἡ νεᾶνις ἔρρανε δι' ἀνθέων τοῦ τάφου τῆς τὴν γῆν.

ΤΕΛΟΣ

Β.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας Ζαχαρίαν Δ. Περισιάνου, Περσεφόνην Ν. Ποδαρική καὶ κκ. Κ. Διάγγελην, Φωκ. Σολομωνίδην, Δ. Ε. Δουροδάγλον, Ἀνδρέαν Παπαδιαμαντόπουλον, Χρ. Δημητριάδην, Ἀθανάσιον Ἀλεξίου, Ἀλέξανδρον Στυλιανὸν, Νικόλαον Δημόπουλον, Νικόλαον Α. Τρίπον, Εὐστάθιον Π. Φιλιππίδην καὶ Ἰούλιον Ἐνίγγ. Συνοδοματῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἐμ. Νικολάεβιτς. Ἀπεστάλησαν. — κκ. Ἀκουαριδῆν καὶ Γάζην. Συναλλαγματικὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Ἀντ. Κ. Τραυλοπόων. Διεύθυνσις διωρθώθη. Β.δὸλιον ἀπεστάλη. — κ. Γ. Μίσιον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ι. Δ. Μόσχον. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν. — Τακτικὴ Ἀναγνώστρια Λευκάδα. Πέμπτατέ μας, παρακαλοῦμεν, τὸ δεύτερον, διότι τὸ ἀποσταλὲν δὲν μᾶς ἐφάνη κατάλληλον διὰ τὰ «Ἐκλεκτά». — κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον Μαρτίου. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Μ. Χ. Ἀργυροπούλον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Κοκκῶν. Ἐλήφθη ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. Ὁ συμμορφωθῶμεν τῇ ἐπιστολῇ Σας. — κ. Ἐμ. Βεκιερέλλη. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Διωρθώθη διεύθυνσις. — κ. Π. Γριτσάνην. Ἐλήφθη συναλλαγματικὴ. Ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.